

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. Y., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29.4.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2021 č.j. OAM-50/LE-BA02-VL11-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 29.4.2021 předanou k poštovní přepravě dne 6.5.2021 a zdejšímu soudu doručenou dne 10.5.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2021 č.j. OAM-50/LE-BA02-VL11-PS-2021, kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 6.8.2021.

2. **V podané žalobě** žalobce mimo jiné poukázal na ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a současně uvedl, že v jeho případě mělo být uplatněné zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, když žalovaný absolutně nezohlednil jeho možnost být hlášen na konkrétní adresu, anebo se zdržovat v pobytovém středisku. V napadeném rozhodnutí žalovaný neuvedl, že by disponoval informacemi, že se může zdržovat na adrese mimo ZZC. Žalobce ovšem uvedl, že může, a to konkrétně na adrese X. Žalovaný se ovšem jakkoliv nedotázal žalobce, zda má možnost se zdržet na některé soukromé adrese a automaticky uvedl, že kvůli předchozímu nerespektování správního vyhoštění a „opožděně“ podané žádosti o mezinárodní ochranu, není možné v jeho případě zvláštní opatření využít. Dále bylo uvedeno, že žalovaný tak nevyvinul jakoukoliv snahu zjistit, zda se žalobce může na nějaké adrese zdržovat. Konstatování skutečnosti, že žalobce nemá žádnou hlášenou adresu je nadbytečné a zcela logické, neboť zde byl nelegálně - v takovém případě ani žádná hlášená adresa být nemůže, protože by cizinec při hlášení své adresy byl ihned zajištěn, resp. by s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění/povinnosti opustit území. Žalobce odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) sp. zn. 7 Azs 269/2016, kde soud uvedl, že *„úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle §47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelem a případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě.“* I v případě žalobce tak žalovaný hodnotil možnost uplatnění zvláštního opatření zcela obecně bez jakékoliv vazby na individuální okolnosti žalobce, resp. nevyvinul jakoukoliv snahu se dotázat, zda má žalobce možnost se někde zdržovat. Automaticky vycházel pouze ze zjištění provedené Policií ČR týkající se prvotního zajištění žalobce, aniž by sám podnikl určité kroky. V této souvislosti žalobce uvedl, že na základě svobodného přístupu k informacím bylo také zjištěno, že žalovaný za posledních šest let ani jednou nevyužil alternativu k zajištění podle § 47 zákona o azylu, proto je tak zřejmé, že nejde o individuální pochybení a snahu o nezjištění konkrétních informací o žalobci, ale o obecný problém, kdy žalovaný automaticky nezohledňuje možné důvody použití zvláštních opatření u zajištěných cizinců, ale pouze s odkazem na předchozí neoprávněný pobyt a „opožděně“ podanou žádost o mezinárodní ochranu uvádí, že zde není možné zvláštní opatření využít. Pokud navíc žalovaný opírá své závěry o skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána až po zajištění, je třeba uvést, že neexistuje jakákoliv zákonná povinnost o mezinárodní ochranu žádat např. ihned po vstupu na území České republiky (dále jen **ČR**). I např. čl. 8 odst. 1 Procedurální směrnice uvádí, že *„členské státy zajistí, aby žádosti o mezinárodní ochranu nebyly zamítnuty nebo vyloučeny z posuzování pouze proto, že nebyly podány co nejdříve.“* Z tohoto plyne, že by k takovýmto žádostem nemělo být přistupováno jinak než k těm, které nebyly podány ze zařízení pro zajištění cizinců. V tomto ohledu odkázal žalobce také na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9.4.2020 č.j. 60 Az 62/2019-44. Dále je zcela nejasné tvrzení žalovaného, že zvláštní opatření nemůže být uplatněno kvůli tomu, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců (str. 3). Podání žádosti ze zařízení pro zajištění cizinců upravuje nejen zákon o azylu, ale výslovně o ní hovoří i tzv. procedurální směrnice, proto

nevidí jakýkoliv problém, proč by podání žádosti o mezinárodní ochranu v tomto zařízení mělo být důkazem toho, že nelze využít zvláštní opatření v žalobcově případě. Žalobce v tomto nevidí jakoukoliv souvislost, a proto považuje rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, neboť výrok žalovaného se opírá o odůvodnění, které ovšem nemá žádný logický základ. Dle žalobce tak žalovaný pochybil, když nezohlednil veškeré informace, které o něm měl s ohledem na možnost uplatnění zvláštního opatření a automaticky neuplatnil zvláštní opatření kvůli obecným důvodům, kterými jsou předchozí neoprávněný pobyt a podání žádosti o mezinárodní ochranu ze zařízení pro zajištění cizinců, proto je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.4.2021 č.j. OAM-50/LE-BA02-VL11-PS-2021** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 6.8.2021. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 20.4.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Praha**) ze dne 8.4.2021 č.j. KRPA-84098-13/ČJ-2021-000022-ZZC zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění z toho důvodu, že mařil výkon pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a nacházel se v ČR neoprávněně. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 8.4.2021 žalobce mimo jiné uvedl, že naposledy z X vycestoval dne 19.1.2020 a do schengenského prostoru, konkrétně do Polska, vstoupil téhož dne. Dle jeho slov si je vědom, že mu bylo dne 17.9.2020 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 8.3.2021, ale nevěděl, že má vycestovat do 23.3.2021. Uvedl, že z ČR nevycestoval, zůstal zde, a nemá hlášený trvalý pobyt. Podle jeho vyjádření nemá v ČR žádné příbuzné, s nikým nesdílí společnou domácnost a nemá zde ani jiné vazby. Ke své osobě sdělil, že je svobodný a zdravotně je v pořádku. Na X má rodiče, sestru a celou rodinu. V ČR nemá žádný majetek, ale na X má dům. Jako překážku ve vycestování z území ČR jmenovaný uvedl skutečnost, že jeden Čech, u kterého pracoval, mu dluží hodně peněz. Dle jeho vyjádření se na X může vrátit a nic mu tam nehrozí.
- S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, z tohoto důvodu byl dne 7.4.2021 zajištěn, a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
- Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu na území ČR, nemá zde žádné rodinné vazby, nesdílí s občanem ČR nebo EU společnou domácnost a celá jeho rodina se nachází na X. Žalobce

o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Balková. Z jeho výpovědí učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Cizinec mařil výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a nevystoval, proto žalovaný měl za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění.

Dále žalovaný uvedl, že z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné.

Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádostí o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalovaný tímto v souladu s ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, nejdéle však do dne 6.8.2021.

- 1.
4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14.6.2021** uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Dále uvedl, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Balková. Z jeho výpovědí učiněných v rámci správních řízení nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce mařil výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a nevystoval. Žalovaný rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené

argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z postupu žalobce je také zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, který např. ve svém rozsudku sp.zn. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. V jeho případě nelze tedy uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.4.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 14.6.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.4.2021 žalobci předáno dne 23.4.2021.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly zejména k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Dle žalobce žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, jelikož žalobce se může zdržovat na adrese mimo ZZC, a to konkrétně na adrese X. Současně žalobce namítal, že neexistuje jakákoliv zákonná povinnost o mezinárodní ochranu žádat např. ihned po vstupu na území ČR.
12. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
13. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil, když vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností. Žalobce totiž mařil výkon úředního rozhodnutí, když nevycestoval ve stanovené lhůtě a opětovně pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy;

současně o neúčinnosti zvláštních opatření svědčí jeho zcela účelové jednání, když se o udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.

14. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně žalovaný uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z výpovědi žalobce, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud nesouhlasí s tím, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní, neboť žalobce do schengenského prostoru vstoupil dne 19.1.2020 a tedy měl dostatečně dlouhou dobu na to, aby žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán policie či přímo do přijímacího střediska a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl, avšak žádost podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.
15. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.
16. Směrnice a ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-4 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU, kdy žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu a tato skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná.
17. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

18. Lze tedy uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo přiměřené, dostatečné, přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem, proto soud neshledal pochybení žalovaného v této věci.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. května 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně